

KINDEREN VAN DEZELFDE VADER

Ongeveer een jaar geleden, in november vorig jaar om precies te zijn, schreef ik mijn eerste tekst voor het maandoverzicht. Het ging over het conflict tussen Israël en Hamas. In die tijd was het dodental in het nadeel van Israël als gevolg van de aanvallen op 7 oktober 2023. Maar vandaag zijn de rollen omgedraaid en zijn er aan de kant van de Palestijnen tienduizenden doden gevallen. Het conflict is inmiddels verergerd en bevat nu ook andere partijen zoals Hezbollah. Bovendien lopen spanningen met Iran en Jemen op. De vraag die gesteld moet worden is uiteraard: komt er ooit een oplossing? Uit het conflict blijkt maar weer eens dat geweld niet het antwoord is...

Gisteren luisterde ik tijdens het rijden naar "De Ongelofelijke Podcast"(1), een Nederlandse podcast over het geloof in de 21e eeuw. De Nederlandse journaliste van Palestijnse afkomst Keffah Allush werd geïnterviewd. Op de vraag van de interviewer of hij nog durfde te dromen over vrede tussen Israël's en Palestijnen, antwoordde Keffah:

"Ik droom niet eens van een tweestatenoplossing, ik droom van éénstatenoplossing! Ik zou het, het mooist vinden als het Heilige land, zo heilig was dat we er allemaal vredig naast elkaar konden leven. Het klinkt naïef, het is waarschijnlijk ook naïef, maar als je er bent, als je er rondloopt, als ik er rondloopt en met Israël's omga, dan heb ik heel veel met ze gemeen. De hartstochtelijkheid waarmee Palestijnen en Israël's over falafel en humus praten, als je als buitenlander ernaar kijkt, vind je ze allebei onredelijk debiel zoals ze het hartstochtelijk erover hebben. En dat kan alleen maar betekenen dat ze met elkaar verbonden zijn. Dat kan alleen maar betekenen dat ze, misschien wel dezelfde wortels delen."

Toen ik de opmerkingen van Keffah over het conflict in het Midden-Oosten hoorde, gingen mijn gedachten terug naar de presentatie(2) van de Nederlandse adventistische theoloog Reinder Bruinsma, die ik een paar dagen geleden zag. Bruinsma sprak over de relatie tussen adventisme en katholicisme in een veranderende wereld. Toen ik naar de lezing keek, vond ik het mooi hoe Bruinsma adventisten uitdaagde om niet alleen te benadrukken wat ons onderscheidt van katholieken, maar ook om te kijken naar wat ons bindt en wat we van hen kunnen leren. Vervolgens ging hij verder met het opsommen van dingen die adventisten en katholieken verenigen en ook wat we van elkaar zouden kunnen leren. Na het bekijken van de video begon ik echter de reacties te lezen en was verrast over de stortvloed aan negatieve reacties op Bruinsma's presentatie en over enkele beschuldigingen dat hij een katholiek zou zijn die in de adventkerk was geïnfiltrerd. Wie Bruinsma echter werkelijk kent, weet hoe gepassioneerd hij is over de Adventkerk. Dus, na het luisteren naar zowel Keffah als Bruinsma, is mijn conclusie dat het voor ons misschien gemakkelijk lijkt om te zeggen dat Palestijnen en Israël's in vrede moeten leven en dat er veel meer is dat hen verenigt dan wat hen scheidt. Maar hoe vaak brengen we dit in de praktijk in de manier waarop we andere christenen beschouwen en ook degenen die niet dezelfde ideeën delen als wij of anders zijn dan wij? Niet alleen op collectief gebied als de kerk, maar ook in onze persoonlijke relaties als individuen. Eén van de redenen waarom de wereld tegenwoordig zo gepolariseerd is, is juist omdat we, in plaats van te zoeken naar zaken die ons met elkaar binden, verhalen bouwen en toespraken houden die de ander transformeren in onze vijand in plaats van onze naaste.

Dit doet ons denken aan de dialoog die Jezus had met de Samaritaanse vrouw in Johannes 4. Door de geschiedenis heen creëerden zowel Joden als Samaritanen verhalen die hen scheidden. Het ging bijvoorbeeld over waar men God zou moeten aanbidden: op de berg Sion (Jeruzalem) of de berg Gerizim (Sichem/Nablus). Toen antwoordde Jezus haar met de woorden:

'Geloof Me,' zei Jezus, 'er komt een tijd dat jullie noch op deze berg, noch in Jeruzalem de Vader zullen aanbidden... Maar er komt een tijd, en die tijd is nu gekomen, dat wie de Vader echt aanbidt, Hem aanbidt vervuld van Geest en waarheid. De Vader zoekt mensen die Hem zo aanbidden.' (Jo 4:21,23 NBV21).

Terwijl mensen probeerden God te binden aan een fysieke plaats die in hun verhaal zou passen en God aan hun kant zou plaatsen, antwoordt Jezus door te zeggen dat we God niet kunnen opsluiten in onze manier van denken en doen. Hij zegt dat God meer geïnteresseerd is in het wezen (de Geest) waarmee we Hem aanbidden, en of we dat oprecht (in waarheid) doen. Met andere woorden, terwijl Joden en Samaritanen verhalen van vijandschap creëerden, liet Jezus hen zien dat zij in Gods ogen geen vijanden waren, maar kinderen van dezelfde Vader.

- (1) <https://www.nporadio1.nl/podcasts/de-ongelooflijke-podcast/114122/215-het-onrecht-tegen-de-palestijnen-met-kefah-allush-en-stefan-paas>
- (2) <https://youtu.be/cpT9aLCzi28>